

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

สำหรับผู้มุ่งธรรมล้วน ๆ

ในวัดนี้ก็ไม่ให้มี ในครัวก็ไม่ให้มีไฟฟ้า ให้มีเฉพาะรับสาธารณชนนี้เท่านั้น ไฟฟ้าเป็นไฟฟ้าอะไรก็ไม่รู้ เราก่อนุโลมให้เขาเอามาที่นั่น มีโรงไฟฟ้าอยู่นั้นเล็กๆ ให้เข้ามาแค่นี้ๆ แล้วออกไปโน้น ไม่ให้หะสิ่งเข้าไปข้างใน นี่ก็เรียกว่าอนุโลมเต็มที่แล้วนะ ให้เป็นหลักธรรมชาติของผู้บำเพ็ญธรรมจริงๆ เรียกว่าอนุโลมให้ทำอย่างนี้ ถ้าหากมันเป็นอย่างนี้มันก็กลายเป็นโลกไปหมด โลกเพื่อความสะดวกๆ แต่ความยุ่งนั้นโลกไม่มอง สะดวกของโลกเพราะโลกชอบยุ่งอย่างนั้นเป็นหลักธรรมชาติ ใครไม่ได้ว่าละว่าชอบยุ่ง หากเป็นในตัวของมัน หมุนไปเอง โลกต้องยุ่งตลอด ธรรมะนี่ปิดออกๆ เพราะตัวยุ่งนี้นำมาซึ่งทุกข์ นั้น ปิดเอาตัวยุ่งออก ตั้งแต่ตัวยุ่งอยู่ภายในก็มีแล้ว ที่นี้แก้ภายในออก

เราเห็นปัจจุบันนี้ พ่อแม่ครูจารย์นี้ร้อยเปอร์เซ็นต์ เปรี๊ยะเลยกับตำรา ไปอยู่ที่ไหน บีบเข้าไปกั้นห้องศาลาอยู่เลย กั้นห้องบิ๊บบอยุ่ที่นั่นแหละ ศาลาเล็กๆ ก็กั้นห้องอยู่ที่นี่ละที่เราว่าไปบ้านโคก ไปพักอยู่ที่นี่ท่านกั้นห้องศาลาอยู่ ทางจงกรมเราอยู่ทางโน้น กลางคืนเงียบๆ เดินที่ไหนก็ได้ แต่เราก็มีทางจงกรมอยู่ทางด้านทิศเหนือ เดินจงกรมมันสะดวกตรงนั้น ท่านก็อยู่ที่นี่ โอ้ ท่านสวดมนต์เก่งหนา ใช้เล่นเมื่อไร ทุกค้ำเวลาเงียบๆ จะได้ยินเสียงท่านสวดมนต์ ท่านเพลินในธรรมของท่านในระหว่างชั้นธัมกับจิตอยู่ด้วยกัน มีธรรมเป็นเครื่องชโลมไว้ แต่เรื่องแก้กิเลสท่านจะเอาอะไรมาแก้ หมดโดยสิ้นเชิง ก็มีระหว่างชั้นธัมกับจิต เอาธรรมเข้าชโลมประสานไว้

เราสนใจ ไม่ใช่ดีอะไรนะ ความรู้สึกของเราไม่มีละ แต่มาพิจารณาที่หลังจึงรู้ว่ามันดีอะไรนะ ได้ยินท่านสวดมนต์พุ่มๆ เราก็ด้อมเข้ามาแหละ ท่านสวดสูตรไหนบ้าง เพราะเราก็เรียนมาเหมือนกัน ฉบับหลวงเกือบจบนะมันของเล่นหรือ เรียนสวดมนต์ ไปวัดนี้เขามีกฎกติกาสวดมนต์อย่างนั้น ออกจากวัดนี้ไปวัดนั้นก็มีกฎกติกาสวดมนต์อย่างนั้นๆ มันหลายกฎต่อหลายกฎ เรียนตามกฎ ให้ได้ตามกฎ มันก็มากต่อมาก เกือบจบฉบับหลวงโน้นของเล่นเมื่อไร ที่นี้ท่านสวดอะไรบ้างเราก็ด้อมเข้าไป พอเข้าไปขนาดต้นเสานี้กับห้องท่านนะมาถึงนั้นท่านหยุดแล้ว เงียบเลย เราก็ยังเฝ้าอยู่คอยฟังท่านจะสวด เงียบเลย เลยถอยออกไป

พอถอยออกไปแล้วยังไม่รู้ตัวนะ พอถอยออกไปเสียงพุ่มๆ ขึ้นอีก มาอีก ต่อมมาอีก มาถึงนั้นหยุดอีก อ้าว ยังไม่รู้ตัวอีกนะ ยังคอยจะฟังอีก ต่อไปครั้งที่สามนั้นซี พอเราออกไปทางจกรม เสียงขึ้นอีก พุ่มๆ ต่อมมาอีก มาถึงนี้หยุดอีก อ้าว ยังไง เอ หรือทำนรู้เราแล้ว พอว่าอย่างนั้น โอ้ย ที่นี้ร้อนเป็นไฟ แผ่นเลยที่เดียว ถึงขนาดนั้นตื่นเช้าเราคอยจะจับเรื่อง พอเปิดประตูบีมองดูตา จ่อ นี่ตัวสำคัญเมื่อคืนนี้ คงว่างั้นแหละ แต่ท่านไม่ได้ว่าท่านจ้องมันก็รู้แล้ว เพราะวามันหลังหะแล้วนี้ใช้ใหม่ละ การ้องที่ไหนก็มีแต่จะจิกหลัง นั้นละเราแอบไปดู เราอยากฟังว่าท่านสวดสูตรไหนบ้างๆ เราก้เรียนมามากต่อมาก ระยะนั้นสวดมนต์สวดพรยังไม่หลงไม่ลืม ท่านสวดสูตรไหนมันก็รู้ ไปแอบฟังท่าน ตั้งแต่นั้นไม่เข้าอีกเลยเช็ดใหญ่เลย

เพราะถึงสามหน พอเข้าไปถึงนั้นหยุดแล้วๆ ทุกที หยุดทุกทีเลย ยืนนานเท่าไรท่านก้นิ่งเงียบอยู่นั้น จนกระทั่งเห็นไม่ได้การณ์เราก้ถอยออกไป พอถอยออกไปไม่นานเสียงพุ่มๆ ขึ้นอีก ต่อมมาอีก ครั้งที่สามจึงมาสะดุดใจ มารู้ตัว โอ้ย ทำนรู้เราแล้วนะนี่ พอว่าอย่างนั้นก็ร้อน..ใจเรา พอตื่นเข้ามาท่านเปิดประตูออกจากห้อง เราจะเข้าไปเอาของบริขารพวกบาตรพวกกาน้ำอะไรออกมา ตาท่านจ้องเรา โธ่ แล้วกัน ท่านไม่ว่าอะไรแหละ ความหมายก็คือว่า นี่ละตัวสำคัญเมื่อคืนนี้ คงว่างั้น ตั้งแต่นั้นเช็ด ไม่เข้าเลย

นั้นละท่านกั้นห้องอยู่ ศาลาหลังเล็ก เราไปที่แรกไปเห็นศาลาหลังเล็กๆ เราก้ไปยืนเฝ้าอยู่นั้นแหละ มันมีแต่เปลออกไปหาท่าน อย่าว่าฉลาดเลยนะ ไปก้ยืนมอง ไปกลางคืนนะ เขาบอกทางให้แล้วเราก้ไปกลางคืน เราเข้าไปเงียบหมดเลย พระ ๙ องค์อยู่กับท่าน ดูเหมือน ๙ องค์หรือ ๘ องค์นี้แหละ เราเข้าไปนั้นแล้วก้ดู เพราะมันมืดนี้ กุฎีหลังเราผ่านเข้ามานั้นก็หลังเล็กๆ เข้ามานี้มาเห็นศาลา มีใหญ่บ้าง เราก้คิดว่า นี่ถ้าเป็นกุฎีกรรมฐานจะโตไปสักนิดหนึ่ง ถ้าเป็นศาลา ครูอาจารย์ขนาดนี้ เรียกว่าเล็กไปนิดหนึ่ง เราว่างั้น ท่านยืนอยู่ที่นี่ ท่านเดินจงกรมนะนั่น

ใครมานี้ ท่านว่างั้น ใครมานี้ ทางนี้ก้บอก กระผมเอง พอว่ากระผมเองเท่านั้น เสียงแผดขึ้นเลยเทียว อันผมๆ ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน เห็นใหม่ละ แย้งซิเราก้เปลี่ยนทันที กระผมชื่อพระมหาบัว เอ้อ ก้ว่างั้นซิ นี่ผมๆ แม้แต่เด็กก้มีผม เอาอีกแหละ โอ้ย เสียงลั่น พระอยู่ตามนั้นมาละที่นี้ละ เพราะเสียงท่านลั่นขึ้นเลย อยู่เงียบๆ จากนั้นท่านก้ขึ้นไปกุฎี ศาลาหลังนั้นแหละเล็กๆ ตะเกียงดอกบัวตูม โป๊ะเล็กๆ ท่านกำลังจะจุด พระก้รีบไปจุดให้ เราจับทุกกระเปียดเลย

ที่นี้สรุปเอาเรื่องศาลา ไปอยู่ที่ไหนก็เหมือนกัน บ้านนามก็เหมือนกัน อยู่บ้านโคก ก็เหมือนกัน อยู่ที่ไหนมีแต่กันศาลาๆ พอยังอัศจรรย์ให้เป็นไป คือธรรมชาตินั้นจะไม่มีอะไรเหมือนแล้วในโลกอันนี้ จิตใจที่สว่างจำครอบโลกธาตุนี้ แต่ร่างกายของท่านเป็นเหมือนโลกทั่วๆ ไป เต็มไปด้วยของสกปรกโสภณ เต็มอยู่ในตัวของท่าน แล้วสภาพที่จะรับกันคืออะไร อยู่ที่ไหนพออยู่ได้ก็อยู่ไป พอวางศพทั้งเป็นนี้เท่านั้น ความหมายนะ จะไปหาความสะอาดสะอาดอันสวยงามที่ไหน อันนี้เป็นอย่างนี้แล้วจะหาความสะอาดเหนือนี้ไปไหน มันก็อันเดียวกันๆ นี่ท่านปลงลงตรงนี้ อันนี้กับอันนั้นมันเหมือนกัน ปลงลงตรงไหนก็เหมือนๆ กัน อยู่ที่ไหนท่านก็อยู่ได้ นั่นความหมาย

คือจิตนั้นเป็นธรรมชาติอันหนึ่ง จะเอาอะไรไปเทียบไม่ได้แล้วสามโลกธาตุนี้ สวยงามขนาดไหน ตั้งแต่ทำมหาพรหมลงมา ไม่มีชั้นใดที่จะแข่งธรรมชาตินั้นได้เลย ทำมหาพรหม ๑๖ ชั้นต่ำกว่าธรรมชาตินั้นทั้งนั้นๆ ธรรมชาติที่ท่านทรงไว้ นั่นที่ธรรมชาตินี้ มันเหมือนโลกทั่วไป ท่านก็เอาไปเทียบกับสิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นสมมุติด้วยกัน อันนั้นเป็นสภาพนั้น อันนี้เป็นสภาพนี้ สภาพนี้กับสภาพนั้นมันก็อยู่กันได้ เหมือนกับว่าวางศพทั้งเป็นๆ ไว้เท่านั้นแหละ ยังไม่ตายก็อยู่อย่างนี้แหละ เพราะฉะนั้นท่านอยู่ที่ไหนท่านจึงอยู่ได้สบายๆ ตลอดการอยู่การกินก็เสียยาไปเหมือนโลกทั่วๆ ไป มีหน้าซ้ำท่านมีธรรมในหัวใจๆ อีก ละเอียดกว่านั้นอีก กว่าโลกเขาอีก อยู่ที่ไหนท่านอยู่อย่างนั้นๆ ทั้งนั้นแหละ

กุฎิที่อยู่เป็นกระต๊อบ เป็นร้านเล็กๆ ตามป่าๆ เพื่อบำเพ็ญนี้ให้เป็นความสะอาด นี้คือการแก้กิเลสท่านแก้แบบนี้ ท่านไม่แก้แบบหรรษาฟูฟ่า พอสร้างวัดที่ตรงไหนนั้นละ สร้างความกังวล ให้กิเลสเข้าไปตีตลาดในวัดนั้นๆ มีแต่การก่อสร้างด้านวัตถุเป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น เรื่องของธรรมไม่ยุ่ง มีแต่จะชำระที่ตัวมันยุ่งนี้ออกเรื่อย ๆ อยู่ไหนอยู่ได้ก็อยู่ไป แต่อันนี้ยุ่งตลอดไม่มีถอยกัน ชำระออกเรื่อย สิ่งที่อยู่ภายในก็กำจัดออก สิ่งภายนอกไม่เอาเข้ามา กำจัดภายในออก กำจัดออกๆ เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ยุ่งกับเรื่องการก่อสร้าง ธรรมแท้ไม่ยุ่งกับการก่อสร้างภายนอก แต่ก่อสร้างภายในจิตตภาวนา ทุกกระยะไปเลย นั่นละท่านชำระกิเลสชำระอย่างนั้น

ที่นี้ศาสนาเวลานี้ก็แทบไม่มองเห็นแล้วนะ ทั้งๆ ที่ว่าพุทธศาสนาว่าวัดว่าวา วัดไหนตรงไหนดูซิตำรับตำราท่านสอนว่ายังไง กับสิ่งที่เห็นอยู่ที่นี่มันคืออะไร อันนี้มันแปลกปลอมมาจากไหน มาแสดงเป็นความจริงอย่างทำทนายธรรมะอยู่เวลานี้ในวัดในวา มีแต่วัตถุสิ่งก่อสร้างหรรษาฟูฟ่าแบบโลกทั้งนั้นๆ เลย จากนั้นผู้ครองวัดผู้อยู่ในวัดก็เป็นแบบโลก

เข้าไปอีก ภายในไม่มีชำระ มีแต่แก้วพื้นไฟเข้ามาๆ เลยสุดท้ายพูดให้เต็มยศก็คือว่า วัดหนึ่งๆ เหมือนส้วมเหมือนถ่าน

แล้วพวกพระพวกเณรทั้งหลายก็เหมือนกองมูลรอกองคูอยู่ในนั้นหมด เพราะจิตเป็นมูลรอกองคูทั้งหมด ไม่ได้เป็นอรรถเป็นธรรม วัดหนึ่งๆ เลยกลายเป็นส้วมเป็นถ่าน ไม่ได้เป็นวัดเป็นวาสนาที่ชำระกิเลสเลย กลายเป็นสถานที่สั่งสมกิเลสขึ้นมายิ่งกว่าโลกเขามาก โลกเขาไม่ได้รับกวนใครนะ พระนี่รับกวนมาก จะสร้างอะไรขึ้นมากวนญาติกวนโยมยุ่งไปหมด เลยกลายเป็นศาสนากวนบ้านกวนเมืองไป นี่ละตามตำรับตำราจริง ๆ เป็นอย่างนั้น

มันไม่มีแล้วนะพุทธศาสนาเรา มีแต่อันนี้ทับไปหมดเลย แล้วก็เอาอันนี้ทำทำออกอวดว่าเป็นวัดเป็นวา ที่ไหนสร้างหุรหุราฟูฟาดสวยงามเท่าไรยิ่งเป็นที่เกรงขาม ฟังซินะ เกรงขามอิฐปูนหินทรายเหล็กหลา เกรงขามมันอะไร เรานั่งอยู่นี่เกรงขามมันอะไร เกรงขามธรรมต่างหาก ท่านผู้ทรงอรรถทรงธรรมภายในสว่างจ้าอยู่ตลอดเวลา นี่ธรรมชาตินี้โลกไม่เห็นละซิ พระพุทธเจ้า-พระอรหันต์ท่านเห็น ท่านก็สนุกดูเรื่องโลก ความสกปรกของโลก เขาถือว่าสะอาดสุดยอด ทำอะไรๆ ต้องขัดต้องถูต้องเช็ดต้องล้างให้เรียบร้อยทุกอย่าง นี่สะอาดสุดยอดของกิเลส อะไรขัดเกลากันทั้งนั้นละเป็นเรื่องภายนอก

แม้ที่สวดท่องน้ำท่องส้วมก็ขัดก็เกลากัน ถูกัน สถานที่อยู่ของอันนั้นมันคืออะไร คือมูลรอกองคู ขัดถูกันเสียอย่างเข้าไปในห้องน้ำนี่ต้องระวังนะ ไม่ระวังล้มหัวแตกเลย ต้องได้ระวัง นี่ละเป็นความสวยงามที่สุดของกิเลส สะอาดสะอาดอันที่สุด ยอดที่สุดแล้วเป็นเรื่องของกิเลส แต่สายตาของธรรมมองพบเข้าไปนี่ นี่คือตัวที่สกปรกสุดยอด นั่นเห็นไหม นั่นละธรรมชาตินั้นกับอันนี้ทำไมตำหนิได้ลงคอถ้าอันนั้นไม่เลิศเลอยิ่งกว่าสิ่งเหล่านี้

วัตถุเหล่านี้ๆ มีแต่สิ่งสกปรกโสภณ เป็นเรื่องของวิภูวนวิภูจักร วิภูจักรคือจิตใจที่บริสุทธิ์เต็มเหนี่ยว มองไปที่ไหนมันจ้าไปหมด ที่นี้โลกไม่เห็นละซิ เพราะฉะนั้นโลกจึงสนุกเหยียบย่ำทำลายธรรมของพระพุทธเจ้า เพราะโลกเป็นคลังกิเลสทั้งนั้นๆ ใครมากี่มีความรู้สึกความเห็นเป็นอันเดียวกัน สกปรกเหมือนกัน แล้วธรรมมีที่ไหนละ มันก็เหยียบแหลกๆ เป็นอย่างนั้นนะ ฟังเสียนะท่านทั้งหลาย นี่เรายกตัวอย่างพ่อแม่ครูจารย์มั่น ไปอยู่ที่ไหนท่านสบายมากที่สุด กุฎิกับกระต๊อบอยู่พอๆ ขึ้นมานั่งปั๊เป็นยังงั๊ภาวนา นั่นเห็นไหมละ

ท่านไม่ได้ถามว่ากุฎิหลังนั้นเป็นยังงั๊ การก่อสร้างเวลานี้เป็นยังงั๊ โบสถ์หลังนั้นเป็นยังงั๊ กุฎิหลังนั้นเป็นยังงั๊ วิหารเป็นยังงั๊ ศาลาการปะรงเปรี๊ญ พูดเรียกโก้ๆ เป็นยังงั๊ มันก็เหมือนขึ้นนั้นละถ้าให้ธรรมตอบนะ มันจะเป็นอะไรก็เหมือนขึ้นนั้นละว่าันเลย ถ้า

ให้ธรรมตอบนะ ตอบกิเลสว่าเป็นยังไงๆ เวลานี้กุฎถึงไหนแล้ว ศาลาถึงไหนแล้ว โบสถ์ถึงไหนแล้ว หมดไปกี่ล้านๆ ยังขาดเท่าไรๆ นี่เรื่องกิเลสมันพรรณนาที่จะประดับประดา ตกแต่งให้สดสวยงดงาม ให้เป็นที่เกรงขามของคหบดีคหบดีด้วยกัน แต่คลังของธรรมท่านไม่เป็นอย่างนั้น เป็นยังงิงสร้างถึงไหนแล้ว ถึงส้วมถึงถาน ว้างั้นพอดี

เอาพูดให้มันยันอย่างนี้เลย มันจำอยู่นี้ ในหัวใจนี้ว่าไง เราตายแล้วจะไม่มีใครพูดนะอย่างนี้ นี่พูดอย่างทำทนายสามแดนโลกธาตุเราไม่เคยหวั่นกับอะไรเลย ในโลกธาตุนี้เท่าเม็ดหินเม็ดทรายไม่มี ธรรมจำไปหมดแล้ว ครอบไปหมด เพราะฉะนั้นจึงตอบได้อย่างถนัดใจละซี เวลาโบสถ์หลังนั้นได้สร้างไปเท่าไรๆ เวลาหมดเงินเท่าไร เท่านี้ล้าน เท่านี้ล้าน เขาพรรณนาไป ทีนี้มาถามธรรมให้ธรรมตอบ เป็นยังงิงโบสถ์หลังนั้นเวลานี้ถึงไหนแล้ว ถึงส้วมถึงถาน ถึงซี้ ว้างั้นเข้าใจไหม มันไม่ใช่เรื่องของธรรมพระพุทธเจ้า

มันเรื่องของกิเลสไปประดับตัวของมันให้สวยให้งาม สวยงามอะไรเอาบุตรเอาคุณไปประดับ เอาขึ้นไปชั้นไหนก็บุตรคุณ กิเลสไปชั้นไหนมันก็คือวิฆวานวิฆจากร มันจะเอาความสวยงาม ความดีความดี ความสุขความเจริญ ให้ได้รับความร่มเย็นแก่โลกได้ที่ไหนมันไม่มี มีแต่ธรรมเท่านั้น ถ้าธรรมแล้วอยู่ที่ไหนๆ เจ้าของก็สบาย ไปที่ไหนเย็นไปหมดนะ นั้นละธรรม ที่ว่าสะอาดสุดยอดเอาอะไรไปเทียบไม่ได้เลย ถ้าถามก็ตอบว่าล้างั้นละ ศาลาถึงไหนแล้ว ถึงส้วมแล้วถึงถานแล้ว ว้างั้นเหมาะ สวยงามขนาดไหน สวยงามเหมือนส้วมเหมือนถาน

นี่ละที่พ่อแม่ครูจารย์มันไปอยู่ พอปลงสังขารร่างกายซึ่งเป็นสภาพเดียวกันลงอยู่ได้ แค่นั้นพอๆ ทางนี้พอทุกอย่างแล้ว สง่าจำไปหมดเลย นั้นละธรรม เอามาพูดให้โลกฟังนี้ โลกโงมดีແຫລก แต่ที่นี้ธรรมท่านไม่ແຫລก ท่านยังได้ปลงธรรมสังเวชที่โลกเป็นหมาเห่าฟ้า หมาเห่าส้วมหมาเห่าถานวอกๆ แวกๆ ก็อันนี้เป็นสมมุติอันนั้นเป็นวิมุตติจะไปเห่าถึงยังงิงวิมุตติ ฟังซินะ อันนี้มันอยู่ในวงสมมุติมันก็เห่าวอกๆ แวกๆ โงมดีทำนั้นโงมดีทำนี้ โงมดีวิมุตติไปโงมดีอะไร ฟังหนึ่งเป็นวิมุตติ ฟังหนึ่งเป็นสมมุติมันเข้าถึงกันได้ยังงิง นี่ละเข้าใจไหม

อย่างพระพุทธเจ้าเสด็จบิณฑบาต เขาจ้างคนมาตำมาว่าพระพุทธเจ้าตามสายทางบิณฑบาต ไ้อ้อู้อ้อลา ไ้อ้อ้อโล้นโกนคิ้ว ไ้อ้อ้อทาน อะไรๆ ว่าไป พระองค์ก็บิณฑบาตเฉย พระอรหันต์ที่ตามเสด็จนั้น โอ้ย ขวยเขินอายจะตายไปละ ทูลพระพุทธเจ้าว่าขออาราธนาพระองค์เสด็จไปเมืองอื่นเถอะ เมืองนี้ไม่ไหวแล้วพิลึกพิลั่นด้วยการถูกโงมดีดูตุว่ากล่าวทุกประเภทเลย เวลาท่านถาม จะไปเมืองไหนละอรหันต์ ฟังซินะคำรับสั่งของพระพุทธเจ้า

จะไปเมืองไหนละอาณนทฺ์ ไปเมืองนุ้ณ เมืองนุ้ณเขาก็มีปาก ไอ้เราก็มีหู นั้นฟังซิณะ ไปเมืองนุ้ณ ถ้าเมืองนุ้ณเขาวางใจไปไม่ได้ ไปเมืองนุ้ณ เมืองนุ้ณเขาก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน แล้วจะไปทางไหน สุดท้ายพระอาณนทฺ์ไม่มีที่อยู่ ไปที่ไหนเขาก็มีปากเราก็มีหูก็ไปโดนอย่างนี้เหมือนกัน ไปหาอะไร

เราเหมือนพญาช้างที่ออกสู่สงคราม ไม่พรั่นพริงหวั่นไหวกับลูกศรที่มาจากทิศต่าง ๆ มุ่งหน้ามุ่งตาเข้าสู่สงครามเท่านั้น โลกทั้งหลายเป็นโลกอย่างนี้เองมีมาดั้งเดิม ไม่ใช่มีมาวันนี้นั้นนะ มีมาดั้งเดิมตื่นหาอะไร เรื่องความดีความชั่วมีอยู่อย่างนี้แหละ นี้พระพุทธเจ้ารับสั่งพระอาณนทฺ์ เขาเห่าวอก ๆ ก็เห่าชิปากเขามี หูเรามีเราฟังก็ฟัง ไม่อยากฟังก็เป็นหูของเราเอง ก็ไปสบายพระพุทธเจ้า แต่พระอาณนทฺ์เป็นบ้าไปเลย เข้าใจไหมละ

โลกธาตุนี้เป็นโลกที่สกปรก พอใจมันก็ชมเชย ไม่พอใจตำหนิติเตียนเหยียบย่ำทำลายทุกประเภทที่มันจะเป็น แต่มันก็เหยียบกองขี้ของมัน มันอยู่ในวงกองขี้ คือส้วมคือถานในวิฏวาน จะไปเหยียบถึงวิมุตติธรรม ธรรมธาตุ มหาวิมุตติ มหานิพพานนี้ไม่ได้ มันก็เห่ามันก็เหยียบย่ำของมันเอง เปื่อนเท้าของมันเอง เข้าใจไหมละ ธรรมชาตินั้นจะเข้าไปถึงได้ยังไง นั้นพากันเข้าใจเอานะ ให้ปฏิบัติศีลธรรมพระพุทธเจ้าทำทายเป็นเวลา มีพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ เท่านั้นทำทายเป็นชั่ว มรรค ผล นิพพาน มาตลอด เอ้าใครปฏิบัติแล้วจะเจือขึ้นในตัวเอง เจือขึ้นเท่านั้นคนเดียวเท่านั้นไม่ต้องไปหาใครมาเป็นสักขีพยาน จ้าขึ้นนี้พอหมดเลย นั้นเป็นอย่างนั้น

เวลานี้ศาสนาเรากำลังถูกเหยียบย่ำทำลายทั้งเขาทั้งเรา ไม่มีเจตนาก็ตาม มีเจตนาก็ตาม เพราะกิเลสมันเป็นนายอำนาจ เป็นหัวหน้า มันพาเหยียบพาย่ำ เจ้าของก็เป็นตุ๊กตาให้มันพาเหยียบย่ำไปอย่างนั้น บางคนเจตนาจริงก็มี บางคนไม่มีเจตนา ผิดก็ต้องเป็นผิด เจตนาไม่เจตนาผิดเป็นผิด นั้นมันอยู่จุดนั้นนะ นี้พูดถึงเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มันเป็นตัวอย่างได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ท่านไม่สนใจกับเรื่องภายนอกเพราะภายในของท่านพอทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว

ร่างกายอาศัยสิ่งสมมุติ เขาเป็นยังไงพออยู่ได้อยู่ไป อันนี้ก็สมมุตินั้นสมมุติ สภาพเดียวกันไม่เห็นมีอะไรเลิศเลอกว่ากัน ก็พอปล่อยร่างกายลงได้วันหนึ่ง ๆ ยืน เดิน นั่ง นอน ท่านก็อยู่ไปของท่านอย่างนั้น เพราะธรรมชาตินั้นเลิศเลอสุดยอดแล้ว อันนี้มันอยู่ในธาตุในชั้นรับผิดชอบอยู่ มันพาไปไหนก็ไปพอดถึงกาลเวลา พอดถึงเวลาแล้วสลัดปุ๊วะเดียวเท่านั้น ผิงเลย หมดรับผิดชอบ จิตใจนี้เป็นอนุปาติเสสนิพพานล้วน ๆ สมมุติไม่เข้าไปเกี่ยวข้องเลย เรียกว่าอนุปาติเสสนิพพาน

อุปาทิเสสนิพพานคือสิ้นกิเลสแล้ว จิตที่สง่าจ๋าแล้วแต่ยังมีความรับผิดชอบในธาตุในชั้นธอยู่เพราะยังมีชีวิตอยู่ จึงเรียกว่าผู้บริสุทธิ์เต็มส่วนแล้ว แต่ยังต้องอาศัยธาตุชั้นธซึ่งเป็นของสกปรกโสมมเหมือนโลกทั่วๆ ไปอยู่ พอสลัดธาตุชั้นธหมดปั๊บแล้วไม่มีแล้ว อุปาทิเสสนิพพานชั้นชื่อว่าสมมุติแม่เม็ดหินเม็ดทรายไม่มี หมดโดยสิ้นเชิง ท่านจึงว่านิพพานแปลว่าดับ สมมุติทั้งหมดดับจากจิตโดยสิ้นเชิง ท่านว่าปรินิพพาน ดับรอบไปหมดเลย หมดทุกอย่าง เที่ยงก็อยู่ที่นั่น ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลา อดีตอนาคตไม่มี ธรรมชาติที่บริสุทธิ์เต็มส่วนแล้วเที่ยง คงเส้นคงวาหนาแน่น

อันนี้เกิดขึ้นจากการพยายามอุทิศสำหรับของเราที่สร้างบุญสร้างกุศล จะเป็นเครื่องหนุนขึ้นหาธรรมจุดนี้แหละ บุญกุศลมากน้อยเราสร้างไป เป็นเครื่องหนุนขึ้นไปๆ พอถึงที่แล้วบุญกุศลนี้ก็ไปบันไดส่งเจ้าของขึ้นถึงบ้านถึงเรือนแล้ว บันไดก็เป็นบันได บุญก็เป็นสมมุติ บาปก็เป็นสมมุติ อยู่ในชั้นสมมุติด้วยกัน อันนั้นเป็นวิมุตติผ่านไปเรียบร้อยแล้ว ถึงบ้านถึงเรือน หรือเรียกว่านิพพาน ว่าบ้านเรือนก็ได้เทียบกันนะ นั่นถึงนิพพานแล้ว เรียกว่าอุปาทิเสสนิพพาน พ้นจากธาตุจากชั้นธ จากสมมุติไปโดยสิ้นเชิง ถึงธรรมธาตุล้วนๆ ท่านเรียกว่านิพพาน

นี่ธรรมพระพุทธเจ้าสอนโลก สอนถึงขั้นนั่นเอง ตั้งแต่พื้นๆ ไป เหมือนบันไดขั้นหนึ่งขั้นสองขั้นสาม แล้วค่อยก้าวไปตามๆ สุดท้ายก็ถึงจุดหมายปลายทางเหมือนกัน ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ นี่เราเคยพูดซ้ำๆ ซากๆ มันจวนจะตายเท่าไรความหวังโลกนี้ยิ่งมากมายเข้าไป แทนที่จะมาหวังตัวเองไม่มี เราบอกไม่มี คอยที่จะปล่อยของมันไปเท่านั้นเอง นี่เป็นเครื่องมือทั้งหมด สังขารร่างกาย ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เป็นเครื่องมือสำหรับจะทำประโยชน์ให้โลก ที่จะมาเป็นภัยต่อเจ้าของไม่มี ทำคุณให้ประโยชน์แก่โลกเท่านั้น

เวลามีสิ่งเหล่านี้อยู่ทำไป พออันนี้หมดไปแล้วก็หมดเครื่องมือที่จะทำประโยชน์ให้โลกอย่างเปิดเผยอย่างนี้ไม่มี ส่วนที่ลึกลับมันพูดไม่ได้นะ จิตของท่านที่เป็นธรรมธาตุล้วนๆ แล้วพูดไม่ได้ แต่ท่านไม่สงสัยในตนเอง อันนี้ไม่เรียกว่าเปิดเผย ที่ทำประโยชน์อยู่เรียกว่าเปิดเผย อาศัยธาตุชั้นธ นี่จะทำให้เปิดเผยพาไปพามา การแนะนำสั่งสอนโลกทุกสิ่งทุกอย่าง เอาภิกขุยานี้ออกจึงเรียกว่าเปิดเผย ถ้ามีแต่ธรรมชาติที่บริสุทธิ์ล้วนๆ ภิกขุยานี้ไม่มี จึงว่าเปิดเผยไม่ได้ แต่ท่านไม่สงสัยท่าน

เอาแค่นั้นละพอ พูดไปพูดมามันก็นานเหมือนกัน (ค่าไฟฟ้าได้ทั้งหมด หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันห้าสิบบาท ยังขาดอยู่อีกหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท) ขาดก็ขาดไปเถอะ ยังไงก็ไม่พัวมือพี่น้องของเราทั้งหลายนี้ไปได้ ให้มันขาดไปบอกรู้กันเลยนะ (ได้มาอีกสามพันแล้วครับค่า

ไฟฟ้า) ก็อย่างนั้นแล้ว มันจะมาทำได้ยังไงว่าขาดเท่านั้นแสนเท่านั้นแสน เอ้า ขาดมาๆ ชัดสามตุ่มสี่ตุ่มเข้าไปหงายเลย

ให้พากันฟังเอานะเรื่องส้วมเรื่องถ่าน มีแต่ระดับประตาดกแต่งขัดถู มีหน้าซำยังเอาชะแล็กมาทำอีก สวยไหมนี่ สมมุติว่าถ่านธรรมนะ กิเลสถ่านธรรม คืออยากเอาความสวยๆ อวดธรรม แล้วก็ถ่านธรรมว่านี่สวยไหม ทางนั้นก็ตอบ ธรรมท่านก็ตอบสวยเหมือนซี่ กิเลสก็หงายเลยเข้าใจไหม คือตอบแบบถนัดเลย สวยเหมือนซี่

วันนี้ได้เปิดธรรมเอาความจริงมาให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ซึ่งเป็นผู้มุ่งธรรมล้วนๆ ด้วยกัน จึงเปิดอย่างนี้ให้ฟัง ถ้าสะเทือนน้ำสะเทือนบก ไปเทศน์ในที่ต่างๆ เราไม่พูด ถ้าในที่ที่ควรจะพูดจะพูดอย่างนี้ละให้ฟังเป็นกันเอง เอาความจริงออกมาพูด ต่างกันอย่างนี้ระหว่างกิเลสกับธรรม เช่นอย่างกิเลสถามเป็นยังไงสวยไหม ทางธรรมตอบออกมาสวยเหมือนซี่ นั่นเอาเต็มยศออกมา นะ สามโลกธาตุจะมีอะไรเหมือนธรรมชาตินั้น เหนือหมด และใครจะออกมาพูดอย่างนี้ได้ ถูกกิเลสต่อว่าต่อขาน เกรงเขาเกรงเรา ลูบหน้าปะจมูก ติดเขาติดเรา พูดไม่ได้ แม้ท่านผู้ไม่ติดท่านก็รู้โลกสมมุติ ว่ามันติดอยู่อันนี้ท่านก็ไม่พูดเสีย ถ้าเป็นผู้มุ่งจะไปจริง ๆ แล้วผิงทันทีเลย เข้าใจหรือ

เอาละทีนี้จะให้พร

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาตามกำหนดการ ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th